

Pesten csötörtökön november 3^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Házasok.

Füzesi grófné korán özvegy lett. Férje öreg volt, de gazdag. Még kisasszony levén nem fogadá-el a' grófnak ajánlatát, és sirva dült atyja karjai közé. Ez meg nem fogható, hogyan lehessen a' grófnak ellentállani: de leánya azt igen jól megfogta. Az atya a' gróf jószágait számolgatá, a' leány az öreg kérőnek éveit.

Kevés idővel előbb a' leány megismerkedett Világi urral, ki kevesebb jószággal birt, de annyival fiatalabb is volt, érzékenyebben beszélt, és tüzesebben szeretett; de a' gróf sürgette a' dolgot; az atya keményebb lön, mert a' gróf gazdag volt. A' kisasszony fájdalmasan tekintte Világira, 's kezet adott a' grófnak.

Ennek nem lettek gyermekei. Köszvény és hurut tanácsolták neki, hogy mértékletesen éljen; ez okból visszavonult a' házasság Istene oltalma alatt jószágaira. Az asszony magányban élt; a' férj mindig erősebben hurutolt; kora és szenvedései nevedtek, 's két esztendő mulva oda hagyta jószágát 's a' világot, és a' fiatal menyecske özvegy lön. Férje reá hagyta jószágait, de elég fejességet bizonyíta-be, midőn végrendelménye egyik cikkelyében kiköté, hogy felesége újra férjhez ne menjen, különben a' reá hagyott vagyonnak nagyobb része egyik városi rokonára szálljon.

Vilagi ur sietett az özvegynek vigasztalására. A' férjfi bájlónak találá az asszonyt, ez a' férjfit szeretetre méltónak. Világi ur emlegetni kezdé a' szerelem lángjait és saját érzeményeit; 's a' grófné érzeni kezdett iránta. Ő lefesté az ifjú grófnénak az elválás gyötrelmeit és azon nyugtalanságot, melly egész létét elfoglalta volt olly sok ideig; a' grófné pedig szánakodni kezdett. Az ifjú lábaihoz borult a' grófnénak: szenvedélyes esküvése folyt ajkairól, könnyei folytak a' grófné kezére, 's a' grófné szeretett. Az asszony felemelte a' térdelőt, melljére dült, de egyszersmind könyezve gondolt férje végrendelményének feltételeire.

„Kedves barátném — mondá Világi — ön az érzés kötését olly erősnek nem tartja, hogy ellent álljon az időnek. De milly könnyen teheti a' pap mieink közé kezét, 's ön meg lesz nyugtatva.“

„„Hát elfelejtette a' végrendelményt“ — kérdé szomorún a' grófné.

„Itt csak arról van szó, hogy ön megnyugtatta legyen. Mit titkon egybe kelünk.

A' grófné Világinak karjai közé simult, és heves ölelése elárulta boldogságát. Az egybekelés megtörtént minden gyanú-gerjesztés nélkül; alkony 's a' távol fekvő kertiház elrejték azt a' gyanú tekintetűtől, és Világi elragadtatva dült felesége karjaiba.

Eszkendő mult-el, és magukviselete csendesült. Nem rohantak többé egymás karjai közé; nyugton mentek egymás elejébe. Az aszszony nem nézett már többé félelmesen férje után, midőn ez kilovagolt; és a' férj szemei már nem csügtek kirekesztőleg egyedül feleségének ablakain, midőn visszajött. Néha néha elandalgott ugyan, midőn felesége valamit elbeszért; de együtt laktak. Egy esztendő felbátorította őket: szavaikat, cselekvényeiket többé nem őrizték olly félelmesen, mint máskor, és házasságuk hire a' vidéken házrul házra repült.

Gróf Füzesi a' megholt grófnak rokona, bármilly gazdag volt, de boldogult rokonának vagyonát még is szerette volna magáévá tenni. Éppen ekkor távoztaták-el őt hitelezői a' fejdelem köréből, hol számára a' fényűzés szeretete főudvarnoki hivatalt szerze. Feleségestől sietett most a' természet karjai közé. Jóságai határosok voltak a' grófnééival. Mohón kapta a' hír mondáját, és csak hamar ott termett, hogy győződjek-meg maga a' szomszédok beszédjeinek hitelessége felől. Azonban közönséges uton meg nem győződhetett. Ángya, a' grófné, már készült vala látogatására, midőn Füzesi nála termett. Látta, hogy Világi nyájas volt, és érzékeny szemei feleségén csügtek; a' grófné szives volt, mint a' barátság, és félelmes mint a' szerelem. Füzesi szomorún tért vissza hitesehez.

„Kedves Gusztim — mondá, hitésének szobájába lépven — szomszédink nem ember-ismerők. Két órát töltöttem a' gyanított párnál: tisztelet látszott a' férjfi szemeiből; szemeik keresgéltek egymást; egész viseletök panaszkodni látszott unalmas jelenlétem ellen; részvéttel beszért egyik a' másíkról — 's még is azt mondják, hogy ezek már esztendő óta házások volnának.

„De — viszonya a' feleség — még is csak kellett lenni valaminek, mi e' házasság hírét hitelesíti. Csak gondolkodjék kegyed. Gyakorta vannak olly csekélységek, mellyekből kivehetni a' titkot. Nem ejté-el kegyednek ott léte alatt zsebkendőjét a' grófné?“

„Azt nem — felelé a' fő-udvarnok — de kesztyűjét egyszer elejté.“

„És ő maga vette-fel?“ — kérdezé sebesen a' feleség.

„Megelőzött engem“ — viszonzá a' férj.

„És Világi jelen volt, 's azt engedte?“ — kiálta a' grófné.

„Férje mélyen gondolkodott. Mosolygva verdesé a' feleség férjének vállát.“

„Gróf uram! tehát még is igazok lehet a' szomszédoknak!“

„Ha megfontolom — mondá az udvarnok, — csakugyan kezdenek ébredezni némelly gyanításaim. Többi közt Világi hosszasan dicsérte a' görög nőknek öltözetét.“

„No's — mondá sebesen a' grófné — 's a' dicső hölgy görögösen volt öltözve?“

„Dehogy — felele az udvarnok — igen magyarosan volt előfátyolozva egész álláig.“

„Egek! ezek házások — kiálta a' feleség. — Hát mi bizony-ságot akar még? A' szerető a' kesztyűért földre terült volna; de a' férj nyugton maradt helyén. A' szerető boldognak mondta volna magát, hogy magyar asszonyt magyar öltözetben lát: de a' férj a' görög nők dicséretét mondá-el.“

A' fő-udvarnok nevetett. — „Holnap — mondá — szomszédunk-hoz vagyunk meghiva; Világi 's a' grófné is ott lesznek. Nagy társaságban az ember magát nem véli-olly szemügyre vettnek, 's így ott mi ketten őket bővebben vizsgálhatjuk. Igaza lehet kegyednek. — Volt szerencsém az udvarnál tizenöt esztendeig nem egy férjet bemutatni; gondolom tehát, ismerhetem az embereket. A' házasságnak, mint a' kétségbeesésnek, külön kifejezése van. Ha kegyed jól lát, vége van ember-ismeretemnek.“

A' társaság már összegyűlt a' komornoknál. Csak a' grófné 's barátja Világi még nem jelentek-meg. Minden szem az országuton csüggött. Vegre vettek észre egy porfelleget, és a' grófné hintáját. Az asszony balra nézett-ki a' koci-ablakból; Világi karjára támaszkodva a' másikból. Az udvarnok felesége lassan megtaszítá férje könyökét. Ez lassú hangon viszonzá: „a' kezdet kegyed véleményének kedvez. — „A' koci megállt. Az inasok kisegíték a' grófnét a' hintóból. Világi nyugton állott mellette, 's letörné a' port ruhájáról. A' fő-udvarnok mosolygott. — Tálalva volt. Világi a' grófné 's egy idegen mellett ült, de csak ezen utósóval beszélt, 's másik szomszédjára hagyta a' grófnénak mulattatását. A' főudvarnok mosolygott, 's felesége fejével integetett.

Ebéd után a' komornok a' társaságot kertjébe vezeté. Keskeny hid vala egy mesterséges zuhatagon keresztül vetve. A' fő-udvarnok

még városi éltéből főszédülést hozott magával, 's ez okból a' komornok karjához kapaszkodott. Világi átvezetése a' félénk asszonyságokat: felesége volt az utolsó közöttük.

A' főudvarnok mosolygva állt a' tulsó parton. Felesége mosolygva tekintett át reá. Alkonyodott. A' társaság a' ház felé sietett. Világi hátra maradt volt, felesége nem messze tőle. Ő elől ment, felesége fáradatlanul utána.

A' főudvarnok megszorítá hitésének kezét. A' kocsik előállottak, 's kiki haza sietett.

„Hát még több bizonytságot akar? — kérdeze felesége az udvarnokot.“

„„Ezek házások — kiálta a' férj — vagy nincs e' világon házasság. De bizonyosabb okok kellene, hogy lépéseket tehessek““ — 's azonnal a' környékbeli szomszédokhoz indult tudakozódás végett.

Azonban bizonytságot helyett mindenütt csak sejdítésekre talált. Boszankodva tért haza.

Mindennap nevedett a' grófnak zavarodása.

Hitelezői sürgetőbbek lettek, 's bizonytsái még sem voltak. Roszkedvűleg irt tehát néhány sort, mellyekben tetemes pénzmenyiségért lemondott az özvegy vagyonára alapított jogairól. Világit éppen némi dolgai a' városba hívták. A' főudvarnok maga indult tehát el a' grófné kastélya felé. Magányosan találta őt. A' távol levőnek képét látta a' grófné íróasztala felett. Az özvegy elpirult. — „Világi barátimhoz tartozik“ — mondá az asszony.

„„Az enyim is ő — felele a' főudvarnok. — De figyelmetessé kell tennem kegyedet e' jó barátnak némelly szokásaira, mellyekről le kell mondania, hogy mind kettejeknek nyugalma szorongásba ne hozza.

„Az én nyugalma? — kérdé a' grófné figyelmesen.

Az udvarnok mosolygva közlé vele észrevételeit, 's a' grófné háborodása minden pillanattal nevedék.

Az udvarnok kézen fogá. — „„Talán azt hiszi, hogy önhasznomat olly féltékenyleg őrizem. Tartsa-meg békével, mit két évi áldozattal elég drágán megvett. De nekem gyermekeim vannak, kik talán valaha engedelkenységemet vádolandják. A' barát hallgat, de az atya esedezik.““

A' grófné zavarodva hallgatott. — „„Jámor bácsim — folytatta az udvarnok — kegyednek nagy jószágokat, 's nekem halála után, bizonyos esetben, némi jogot hagyott jószágaira.““

„De ezen esetet előbb el kell várnunk“ — mondá a' grófné.

„,,Kétségkívül — felel mosolygva a' főudvarnok. — Ezen irás csak a' jövőről szól.“ — Most a' grófnénak kezébe ada egy irott papirost. — „,,Látja kegyed, hogy ezen esetre lemondok mind azon jogomról.““

A' grófné magához tért, átolvasá az irományt, 's visszanyujtá az udvarnoknak. — „Kegyed igen magosra teszi egy férjnek árát — mondá enyelegve — igen magosra!“

„,,Gondolja? — kérdé a' főudvarnok — kegyed úgy beszél, mint okos asszony, ki ismeri a' portéka becsét. De a' szerelem mit sem tud az igen nagy árról: csak a' házasság szokta azt leszállítani.““

„Hiszi azt a' gróf?“

„,,Nem hiszem, hanem tudom; kérdezze csak feleségemtől, mennyit érek én. Árom, mint ő fogja határozni, szörnyű olcsó lesz. De — folytatá, 's hangja szives lön — vigyázzon kegyed, ne jusson soha olly esetben, mellyből törvényes dolog lehetne. Kegyedre abból azon kellemetlenség eredne, hogy esküdni kénytelenítenék.““

„Én?“ — mondá a' grófné szembetűnő nyugtalansággal.

„,,Kegyed esküszik, csak ez az egész baj — mondá csendesen a' gróf — és akkor megmarad jószágai birtokában.““

A' grófné sebesen elkapta a' papirost; gondolkodott, 's magához térvén méltósággal mondá: „Nekem több van, sokkal több, mintsem kellene. Boldogult férjem rokona volt kegyednek, annak nevét viseli, 's balszerencsével küszködik. Kimult férjem nagy lelkűleg bánt velem; példája kívánja ezen áldozatot; emlékezetének tar tozom vele!“ — És a' grófné aláírá a' papirost. — Az udvarnok elragadtatással fogta az oklevelet, és lelkesítve a' grófnénak nagylelkűségétől kocsijára ült.

Másnap visszajött Világi. — „Elvagyunk árulva — mondá a' grófné, karjai közé dülvén. — Világi meglepve nézett reá. — „A' gróf itt volt — folytatá az asszony. — Ő ismeri titkainkat; a' szomszéd bizonynyal elárult.“

„,,Meghalt az már!“ — felele Világi.

A' grófné bámult; elbeszélte férjének az udvarnok látogatását, viseletét, és a' kifacsart aláírást.

„,,Meglépett tégedet — kiálta Világi felindulva — de visszahozom én ama kötelező írást. — 'S ezzel kirohant a' szobából, 's elvágatott az udvarnokhoz. (Végzet következik.)

P E S T I V I Z S G Á L Ó.

Időjára t. A' hosszas idei szárazság és szeptemberi néhány csekély per metezés után, ezen utóbbi hónap 18—21-ke között a' hideg szelek annyira

meghűsíték a' levegőt, hogy 22-kén dér következik, mely Pesten a' lapos kerti szőlőket elperzselé. Három nap mulva megenyhült az idő, 's az egyre változó észak-nyugoti, vagy déli szél mellett csaknem szüntelen nyári meleg napjaink voltak; míg ismét oct. 20-kán hideg északi szél támadván 21-kén délután néhány hópehely is szállongott, 's 23-kán deret is hozott. E' szél egymást váltá a' délivel, 's 28-kán a' rég ohajtott, de hideg esőt hozá, mely más nap reggel, 30. 's 31-én jó forma, de nem sokára elolvadt hóval vegyest jól megáztatá a' föld felülegét. Budai hegyeink hóleplekkel voltak már 29-kén borítva, 's utszáink lucskos hó-sárral fedve, mit már régen nem láttunk.

Fortélyos tolvajság fedezteték-fel Pesten oct. 22-kén, midőn t. i. reggeli 6 óra előtt jött egy férjfi valamely lakatoshoz, állítván, hogy boltja kulcsait elveszté, 's ez okból egy legényt kért, ki boltjának lakatjait kinyitná. A' segéd azonnal ment a' rendelt helyre, 's a' nagy hid utzában egy pénzváltónak boltját kelle megnyitnia. Míg ezt tenné, az állítólagos bolti ur az általellenben levő kávéházba ment reggelizni, hova nem sokára hasonló célból az esetleg mai napon korábban felkelt valódi pénzváltó is be akart menni. Már a' munkát kezdetekor jutott a' bolthoz az utzsaseprő, ki a' boltnak valódi urát jól ismervén amaz idegenben gyanús embert sejdített, 's addig el nem ment a' bolt elől, míg a' valódi pénzváltó megérkezék, ki a' bolt kulcsaival éppen akkor jött oda, midőn a' lakatos már a' két nagy lakatot levevén az ajtót akará megnyitni. Álmélkodva értéa' történt dolgot, 's azonnal sieté a' kávéházba a' fortélyos álpénzváltónak megragadása végett; de ez elég szemes volt, 's jó korán elillant.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Öröklött idomtalanság. Leytonban az essexi grófság egyik kis falujában, mintegy öt mértföldnyire Londontul, egy szegény, Spakman Tamás nevű ember él, kinek mindegyik lábán hat ujjá van, 's még kevés évvel ezelőtt mindegyik kezén is annyi birt. Ezen felesleges ujjaknak egész nagyságuk és alakjuk megvan, de izeik nincsenek. Különösen megjegyzendő pedig, hogy már szép apja, nagyapja és apja is birt illy felesleges ujjakkal. Tamásnak is több gyermeke van, kik hasonlóképpen öröklötték őseiktől e' kinövéseket. Csak egy 12 éves leánya tekintethetik kivételként, kinek szabályos ujjai vannak.

Maragnon folyó tekenősbékája. A' legújabb „Revue britannique“ sok érdekest foglal magában déli Amerika természettörténetéből. Többek között a' Maragnon folyóban élő tekenős-békáról, melyet a' belföldiek Charagának neveznek, következőt olvasunk. — Augustusban, midőn Ucayali folyó megapad, partjai mintegy kövekkel kirakva látszanak, annyi ott a' Charaga. Két faja van ezen állatnak. A' kisebbik mintegy 30 fontot nyom, 's 12 tojásnál többet nem vet egyszerre; másik ellenben mintegy 60 fontig nyom, 's egyszerre 250 tojása van. Egyike sem lépi-meg ugyanazon egy partot másodszor. E' tekenős béka elég nagy lyukat ás a' homokba, hova tojásait rakja, azután gondosan betakarja, hogy a' hely a' lakosok által észre ne vétessék; de éppen ezen gondossága árulja-el szegényt, mert az Indusok éppen arról tudják-meg a' helyet, hol az legsimább. A' tojások mintegy 50 napig maradnak a' homokban; az aprók tekenő nélkül jönnek világra, 's akkorák, mint egy spanyol piaszter. Innét a' vízbe ugrosnak.

A' parisi állatsereglet ismét némelly ritkaságokkal szaporodott, minők: a' Pecari, vagy is vad disznó Amerikából; egy röpkülő evet, 's több

ritka madár; ezek között egy Catraca, vagy is amerikai fácán, igen érdekes madárfaj, melynek hime érthetőleg ejti-ki e' szófogásokat Ca-tra-ca; honnét azután nevét is kapta.

Kövesedett tölgy. Hollandiában Mandel patakja mellett Oost-Roo-sebeke környékén 8 lábnyi mélységből valamely nagy tölgyet ástak-ki, melynek fája kemény vala, mint kő, és fekete, mint a' szén. Törzsöke 11—12 lábnyi vastag, 's lapján három ember mehet-el egymás mellett. Kérge alkalmasint már rég eltűnt.

Nagy hidegség. Ross kapitán olly égsarki hidegről emlékezik januárban, melyben megfagyott higany-golyóval egy hüvelknyi vastag deszkát jöttek keresztül; sőt, hogy egy golyóval megfagyott olajból is belé hatott a' deszkába.

K Ü L Ö N F É L E .

Soknőség a' Négerek között. Nemcsak szokás, hanem az egész társasági viszony tesz a' Négereknél soknőséget szükségessé. Az asszonyok, életök fentartása tekintetében, egy férjtől fügnek; 's bár mint volt is eleinte a' két nem közötti szám egyforma, de háború és rabszolgaság mindig elrontja ezen egyformaságot. Itt asszonyoknak nincs tehetségében, mint civilisált országokban, élvezni megkeresni. Ha a' hadifoglyul esett hölgyeket valamely férj nem venné oltalmába, rabszolgaság vagy éhenhalás leendne sorsuk. De a' testi kifejlés is elősegíti a' soknőséget; egy asszony 30 évében közönségesen öreg, 's nem remélhet többé anya lehetni: holott a' férj legalább még húsz évig marad teljes erőben. Egy asszony továbbá itt csak kevés gyermeket adhat férjének, mivel ezek csak három- négy éves korukban vétetnek el az emlőtől; mert szokás a' gyermeket mindaddig szoptatni, míg bizonyos edény-vizet képes fején elvinni a' nélkül, hogy kiöntse. A' bevett szokás semmi féltékenységet sem hagy lábra kapni az asszonyok között. Hol a' házasságok már olly korán köttenek, t. i. a' 10— és 12-dik esztendő között, vagy családok fogságok által elszakasztatnak, ott a' testvéri szeretet nem igen fejlődik ki, 's a' sziv melegsége, mely a' családban ki nem fejlethetett, a' társasszonyok iránt fejlődik ki. Féltékenység, sőt a' hitszegés megbüntetése is csak korbácsig terjed az asszonynál. Egy előkelő ember mindig magával hordozza az asszonykorbácsot. Pa-Soba fejedelem azt soha sem tette-le. Egy férjnek gazdagsága és kényelme feleségeinek számától és munkásságától függ; mert béres szolgákat itt nem ismernek, 's férfi rabszolgák soha sem végeznek asszonyi foglalatosságokat. Midőn egykor Pa-Soba számos kunyhóji egyikébe mennék, 's nem figyeltem e' szóra „moradi“ (foglalatosságom van), melylyel minden asszony még férje belépését is visszautasíthatja, láttam egy asszonyt a' fejedelem számára rist főzni. Egy ének tovább csalt. Egy másik kunyhóban két fiatal nőt rist törni láttam. A' szomszédságban új kunyhó állott, hol egy koros asszony, leányával, a' falat tapasztá. Egy másikat fönni láttam; így foglalatoskodnak különféle munkával még a' fejedelem nőjei is. — Nevezetes következménye a' soknőségnek, hogy a' gyermekszeretet csak egy tárgyra szokott kiterjedni. Az apa büszkeségnek, de az anya szeretetnek tárgya, mi természetes; mert az apának sok fíja van, de az anyának csak kevés gyermeke. A' Timmaniknál a' házasság legfontosabb pont az életben, 's a' matrónaság az asszonynak fő büszkesége. „Kurio-ga?“ (Hogy' szolgál egészséged anyám?) ez sok 14—15-dik évét elért asszonyt megsértene; de „kurio maami?“ (hogy' szolgál egészséged, nagy anyám) ez

sokkal udvariasb. Nehány év múlva, midőn 25—30 esztendősek, már ezen igen kedves megszólítást követelik: „kurio gaa maami?” (Hogy’ szolgál egészséged, öreg nagyanyám?)

EMLEKMONDÁS.

K ö n y.

A’ köny, melly érző, mellynek forrása meleg szív,
Kint engeszt, és a’ bűnnek felfosztja borúját;
’S boldog az, mábátor kebelében sérvei égnek,
A’ ki itéleti közt szabad utnak eresztheti könnyét:
Ebben lel vidulást.

BAKSAY.

A’ barátság ki van mentve szenvedelmek kötelékeiből. Melegen tartja szíveinket, fejeinket józanon: tiszta, szelid örömekkel boldogít az együtt-létben, ’s a’ távolban sem vigasztalás nélkül nem hagy, sem hideggé nem tesz: szóval, ezen érzés az, mellybe a’ földiség legkevesebbé vegyül. Altala igyekeziünk tehát az emberek jobbait felénk vonni. Ez hevitsen kölcsönösen a’ szép és jó után minket; ’s örökre szakadjon-el tőlünk, ki ezek után felhevülni nem alkalmas. Így sokan fognak tőlünk elmaradozni, kiktől most szeretettetni gondoljuk magunkat, ’s hova tovább szűkebb lesz a’ kör, mellyet mellettünk társaink betöltenek. De ha a’ sokaságból csak egyet is nyerhetnénk, ki tőlünk soha el ne szakadjon, boldogabbak volnánk annál, ki most számtalanokat ölel, ’s majd senkit sem. — Idő és körülmény, hely és szokások, a’ rokon érzések is visszatartoztatják olykor egymástól; mert ezeken nem minden erő emelkedhetik túl: nem mind méltatlan tehát szeretetünkre, ki társalkodásunk alatt barátságunkba nem szövetkezik.

BB. MUZÁRION 1833.

Javítás. A’ 84-dik számú Regélőben L... cs Amalia névvel közlött emlékmondás alatt a’ név előtt ez álljon „1835-ki Szemere Aur. közli“

Tréfarejtvény.

Mind az öt érzék számára.

Jól láthatom, ha távulról felém kezdeddel veted.
Nem olly finom, de szívesebb, ha hallani engeded.
Szóllj, ad-e illykor az orrnak szintén valami dolgot?
Igen, ha öszveütközést annak, bárhogy, okozott.
Hát izlelni lehet-e őt? Nekem jó ízűn esett;
Midőn felfedezém báját, ’s izelék édességet.
Érezni is lehet talán? Igen a’ szív mélyéig;
Bár sokszor üzi tréfáját keserű valóságig.

TÁPIÓFI.

Előbbi rejtvény: Koszorú.

Eszrevétel. Regélőnk előbbi száma a’ szokott correcturák után sajtóba tétevé, a’ 694—és 695 dik lap elcseréltetett; noha a’ lapok számai rendes helyöken vannak, de, a’ textus oldalai helytelenül állnak: és így előbb kell olvasni a’ 695-dik lapot, azután a’ 694-diket.

Figyelmeztetés. Közelítvén a’ Leopold napi pesti vásár, tisztelettel figyelmeztetjük e’ folyóirat pártfogóit, hogy ennek jövő 1837-ik esztendei lapjaira az előfizetési díjt vásári alkalmak által a’ szerkeszői hivatalba (Pesten, a’ halpiacson alul, Duna mellett, a’ Gellért hegyi csillagvizsgáló toronnyal éppen szemközt álló 114. szám alatti Kropf-ház 1-ső emeletébe) legkönnyebben felküldhetik. — Az előfizetés díja félérre képekkel ’s egyéb mellékvényekkel, postai küldetéssel együtt 6 ezüst forint.

Szerkeszi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a’ Duna partján, 114. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.